

РЕШЕНИЕ

№ 489

гр. София, 23.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 05.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **8543** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от адв. Е. Д. срещу протокол № 1201091 от 09.03.2012 г., издаден от Р. Т. Д. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., дирекция „СДО”, потвърден с решение № 1563 от 29.06.2012 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”- [населено място].

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на оспорения протокол като издаден в нарушение на материалния закон. Твърди се, че дружеството е спазило изискванията на чл. 71, 72 и 73 а от ЗДДС, както и че необосновано органите по приходите приемат, че възстановяване на ДДС не може да се осъществи поради факта, че за процесните данъчни периоди е влязъл в сила ревизионен акт. Според жалбоподателя в случая са неприложими реда и основанията по чл. 133 и чл. 134 от ДОПК, тъй като нормата на чл. 126, ал. 3 от ЗДДС не препраща към тях. Счита, че при отказа за възстановяване на полагаемия се данъчен кредит са нарушени основни принципи на ДДС системата – принципа на неутралност на ДДС и принципа на пропорционалност. Процесуалният представител на оспорващия поддържа съображенията, изложени в жалбата и изразява подробно писмено становище, като се иска отмяната на обжалвания протокол. Претендират се направените по делото разноси.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на

НАП, представлявана от юрк. П. изразява становище за законосъобразност на обжалвания протокол. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Административен съд София град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

От страна на [фирма] е подадено искане за прихващане или възстановяване с вх. № 2553-06-366 от 07.02.2012 г. за възстановяване на ДДС в размер на 22920,90 лева.

Въз основа на резолюция за извършване на проверка по прихващане или възстановяване № 1201091 от 22.02.2012 г., издадена от С. С. В. – главен инспектор по приходите в дирекция „СДО” при ТД на НАП С. е възложено извършването на проверка на [фирма].

Производството е приключило с издаването на протокол № 1201091 от 09.03.2012 г. от Р. Т. Д. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., дирекция „СДО”.

С искането се твърди, че са налице основания за възстановяване на ДДС в резултат на технически грешки при деклариране на ДДС по митническите декларации за м.12.2009 г., м.06.2010 г. и м. 07.2010 г., т.е. дружеството е декларирало, че за периодите е деклариран ДДС само за първата страницата на ЕАД, а не сборът, който е посочен в края на ЕАД. Общо недеклариран ДДС в дневника за покупки е в размер на 22 920,90 лева. Същият е внесен при освобождаване на стоките, за което са приложени платежни нареждания.

Установява се, че за данъчни периоди м. 12.2009 г., м.06.2010 г. и м.07.2010 г. е извършена ревизия по ЗДДС на дружеството, която е приключила с РА №[ЕИК] от 15.09.2010 г., обхващаща и данъчен период м.12.2009 г. и с РА № [ЕГН] от 21.03.2011 г., обхващаща и данъчни периоди м.06 и м.07.2010 г. Посочените РА са връчени и като необжалвани са влезли в законна сила.

С протокола е прието, че не са налице основания за възстановяване на ДДС и искането за прихващане или възстановяване, направено от [фирма] е отхвърлено като неоснователно.

Протоколът е връчен на пълномощник на дружеството на 10.04.2012 г.

От [фирма] е подадена жалба срещу цитирания протокол до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП с вх. № 2553-06-883 от 23.04.2012 г. по описа на ТД на НАП С., дирекция „СДО”.

В срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК решаващият орган се е произнесъл с решение № 1563 от 29.06.2012 г., с което е потвърден протокол № 1201091 от 09.03.2012 г., издаден от Р. Т. Д. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С..

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Предмет на оспорване в настоящото производство е протокол № 1201091 от 09.03.2012 г., издаден от Р. Т. Д. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., дирекция „СДО”, с който е отхвърлено искането за прихващане или възстановяване с вх. № 2553-06-366 от 07.02.2012 г., подадено от [фирма]. Така издаденият протокол разкрива белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, като засяга правната сфера на проверяваното дружество. Налице е годен предмет на обжалване, като в случая е спазен и задължителният административен контрол по чл. 155 от ДОПК. Установява се, че решение № 1563/29.06.2012 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е връчено на

дружеството по електронен път на 02.07.2012 г. Жалбата до съда срещу протокол № 1201091 от 09.03.2012 г. на орган по приходите в ТД на НАП С., дирекция „СДО”, потвърден с решение на решаващия орган е подадена чрез дирекция „ОУИ” – [населено място] с вх. № 53-00-620 от 11.07.2012 г. Следователно, жалбата на [фирма] се явява подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на обжалване и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на обжалвания протокол, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Протокол № 1201091 от 09.03.2012 г. на орган по приходите в ТД на НАП С., дирекция „СДО” е издаден от материалнокомпетентен орган. С резолюция за извършване на проверка № 1201091 от 22.02.2012 г., издадена от С. С. В. – главен инспектор по приходите в дирекция „СДО” на ТД на НАП С. е определен Р. Т. Д. – главен инспектор по приходите да извърши проверка на [фирма] и проверката да завърши в срок до 09.03.2012 г. Съгласно заповеди № РД – 01 – 6 от 04.01.2010 г. и № 747-А от 10.02.2012 г., издадени от директора на ТД на НАП С. С. С. В. е определена за времето от 20.02. до 29.02.2012 г. да изпълнява задълженията на Т. Т. В. – началник на сектор „Контрол” в дирекция „СДОИ” при ТД на НАП С.. В случая резолюцията за проверка е издадена на 22.02.2012 г. от компетентен орган, като се установява, че проверката е приключила с протокол № 1201091 от 09.03.2012 г., издаден от Р. Т. Д. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., дирекция „СДО”. Следователно, обжалваният протокол е издаден от орган, разполагащ с материална компетентност.

Не са налице основания за отмяна на горесцитирания протокол, като същият е издаден при правилно прилагане на материалния закон.

Констатирано е, че през м.12.2009 г. от дружеството е извършен внос на компоненти за трошачка от С. съгласно митническа декларация № В. от 14.12.2009 г. Общият размер на ДДС по вноса е 24 896,66 лева, който е внесен по банкова сметка на ТМУ К. на 14.12.2009 г. МД е отразена в СД № 22101343706 от 14.01.2010 г., като в дневника за покупки за периода от дружеството е декларирана ЕАД В. от 14.12.2009 г. със стойност на ДО – 44263,33 лева и ДДС 8852,67 лева вместо стойност на ДО – 124 483,30 лева и ДДС – 24 896,66 лева.

През м.02.2010 г. от дружеството е извършен внос на компоненти за лентов транспортър насипообразувател от С. съгласно митническа декларация № В. от 01.02.2010 г. Общият размер на ДДС по вноса е 6 986,34 лева, като ДДС е внесен по банковата сметка на ТМУ Столична на 01.02.2010 г. МД е отразена в СД № 22101436913 от 14.07.2010 г., като в дневника за покупки за периода от дружеството е декларирана митническа декларация № В. от 01.02.2010 г. с ДО – 25 443,39 лева и ДДС 5088,68 лева вместо стойност на ДО 34 931,70 лева и ДДС 6 986,34 лева.

През м.02.2010 г. от дружеството е извършен внос на компоненти за лентов транспортър насипообразувател от С. съгласно митническа декларация № В. от 15.02.2010 г. Общият размер на ДДС по вноса е 28 432,46 лева, като ДДС е внесен по банковата сметка на ТМУ Столична на 12.02.2010 г. МД е отразена в СД № 22101436913 от 14.07.2010 г., като в дневника за покупки за периода от дружеството е декларирана митническа декларация № В. от 15.02.2010 г. с ДО – 135 100,15 лева и ДДС 27 020,03 лева вместо стойност на ДО 142 162,30 и ДДС 28 432,46 лева.

През м.04.2010 г. от дружеството е извършен внос на компоненти за лентов транспортър насипообразувател от С. съгласно митническа декларация № В. от 26.04.2010 г. Общият размер на ДДС по вноса е 4 387,43 лева, като ДДС е внесен по банковата сметка на ТМУ Столична на 26.04.2010 г. МД е отразена в СД № 22101436913 от 14.07.2010 г., като в дневника за покупки за периода от дружеството е декларирана митническа декларация № В. от 26.04.2010 г. с ДО – 11 530,31 лева и ДДС 2 306,06 лева вместо стойност на ДДС 4 387,43 лева.

През м.06.2010 г. от дружеството е извършен внос на компоненти за лентов транспортър насипообразувател от С. съгласно митническа декларация № В. от 22.06.2010 г. Общият размер на ДДС по вноса е 20 201,26 лева, като ДДС е внесен по банковата сметка на ТМУ Столична на 22.06.2010 г. МД е отразена в СД № 22101443236 от 10.08.2010 г., като в дневника за покупки за периода от дружеството е декларирана митническа декларация № В. от 22.06.2010 г. с ДО – 93 579,07 лева и ДДС 18 715,81 лева вместо стойност на ДДС 20 201,26 лева.

Във връзка с така подадените данни дружеството е подало уведомление по чл.126, ал. 3, т.2 от ЗДДС с вх. № 2553-06-119 от 12.01.2012 г. С протокол № 1200363 от 26.01.2012 г. на орган по приходите в ТД на НАП С. е констатирано, че дружеството е ползвало данъчен кредит в по-малък размер по гореописаните митнически декларации – общо неползван данъчен кредит в размер на 22 920,90 лева. С цитирания протокол е отказано да бъдат извършени корекции на резултатите за данъчни периоди м.12.2009 г., м. 06.2010 г. и м. 07.2010 г., тъй като за посочените периоди са налице влезли в сила РА. Протоколът не е обжалван и е влязъл в сила.

От страна на [фирма] е подадено искане за прихващане или възстановяване с вх. № 2553-06-366 от 07.02.2012 г. за възстановяване на ДДС в размер на 22920,90 лева.

С искането се твърди, че са налице основания за възстановяване на ДДС в резултат на технически грешки при деклариране на ДДС по митническите декларации за м.12.2009 г., м.06.2010 г. и м. 07.2010 г., т.е. дружеството е декларирало, че за периодите е деклариран ДДС само за първата страницата на ЕАД, а не сборът, който е посочен в края на ЕАД. Общо недеklarиран ДДС в дневника за покупки е в размер на 22 920,90 лева. Същият е внесен при освобождаване на стоките, за което са приложени платежни нареждания.

Установява се, че за данъчни периоди м. 12.2009 г., м.06.2010 г. и м.07.2010 г. е извършена ревизия по ЗДДС, която е приключила с РА №[ЕИК] от 15.09.2010 г. с обхват на ревизията – 08.05.2009 г. – 30.04.2010 г. (включително и данъчен период м.12.2009 г.) и с РА № [ЕГН] от 21.03.2011 г. с обхват на ревизията – 01.05.2010 г. – 31.10.2010 г. (включително и данъчен период м.06 и м.07.2010 г.). Посочените РА са връчени на ревизираното лице и като необжалвани са влезли в законна сила, по който факт между страните не се спори.

Правилно органът по приходите е обосновал извода за неоснователност на подаденото от [фирма] искане за възстановяване или прихващане с оглед неспазване на реда и условията на чл. 133 и чл. 134 от ДОПК. Влезлите в сила ревизионни актове преклудират възможността да се въздейства по вече приключилото производство въпрос и това е вследствие на формалната законна сила на индивидуалният административен акт. Способът за изменение на вече установени с РА задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски се съдържа в чл. 133 – чл. 134 от ДОПК. Касае се за строго формално производство, което се развива в определени срокове, при наличие на определено материалноправно основание и ограничен кръг от лица,

легитимирани да го инициират.

Съгласно чл. 133, ал. 1 от ДОПК задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, определени с влязъл в сила РА, който не е бил обжалван по съдебен ред, може да бъде изменено по инициатива на органа по приходите или по молба на ревизираното лице.

Съгласно чл. 134, ал. 3 от ДОПК изменението е допустимо, ако заповедта за възлагане на ревизия е издадена или искането за изменение е подадено в тримесечен срок от узнаване на основанието за изменение и до изтичането на срока по чл. 109.

На първо място, тримесечният срок по чл. 134, ал. 3 от ДОПК е изтекъл. За дата на узнаване на основанието за изменение е датата, на която ревизираното лице узнало за издадените РА, т.е. на 28.09.2010 г. и на 28.03.2011 г. (датите, на които РА са връчени). Искането за възстановяване или прихващане е подадено на 07.12.2011 г., т.е. извън така посочения тримесечен срок, който има преклузивен характер.

На второ място, не са налице предвидените в чл. 133, ал. 2 от ДОПК материалноправни основания за изменение на установените задължения. Прилагането на първото основание по чл.133, ал. 2, т. 1 от ДОПК изисква новите писмени доказателства или нови обстоятелства, които са от съществено значение за установяване на задълженията за данъци или задължителни осигурителни вноски да се отнасят за факти, които не са били известни, нито са могли да бъдат известни на лицето или на органа, извършил ревизията, т.е. да са новооткрити и да се отнасят до ревизирания период. В случая митническите декларации не са ново писмено доказателства, респ. новооткрито обстоятелство.

С издаването на горепосочените РА са определени дължими и внесени суми за ревизираните периоди, включително и за процесните м.12.2009 г. ,м.06.2010 г. и м.07.2010 г. Това означава, че промяната на размера на задължението е следвало да бъде направено от задълженото лице в рамките на производството по оспорване на РА по административен и съдебен ред. В случая ревизираното лице е бездействало.

Не е налице основанието чл. 133, ал. 2, т. 2 от ДОПК- не е установено по надлежния съдебен ред с влязла в сила присъда престъпно действие на ревизираното лице, негов представители или орган по приходите, участвал в установяване на задълженията и на орган по приходите, който е разглеждал жалбата срещу РА. Няма и доказателства да са установени по съдебен ред невярност на писмените обяснения на трети лица, на заключението на експерти или на писмени декларации, въз основа на които да е установено задължението по ЗДДС на дружеството.

Няма доказателства установяването на задълженията с РА № [ЕГН] от 21.03.2011 г. и с РА № [ЕГН] от 15.09.2010 г. да е основано на документ, който е признат за неистински, с невярно съдържание или подправен по надлежния съдебен ред или да е основано на акт на съд или акт на друго държавно учреждение, който впоследствие е бил отменен, т.е. не са налице основанията по чл. 133, ал. 2, т. 3 и т. 4 от ДОПК.

Не е налице и основанието по чл.133, ал. 2, т. 5 от ДОПК – по отношение на задълженията, установени с РА № [ЕГН] от 21.03.2011 г. и с РА № [ЕГН] от 15.09.2010 г. да е издаден друг влязъл в сила ревизионен акт, който да им противоречи.

На следващо място, съдът намира, че коригирането на грешки при декларирането по реда на чл. 126, ал. 2, т. 3 от ЗДДС не може да не бъде ограничено от определен срок. Съгласно чл. 126, ал. 1 от ЗДДС допуснати грешки в подадени декларации по чл. 125, ал. 1 и ал. 2 вследствие на неотразени или неправилно отразени документи в

отчетните регистри по чл.124 се коригират по реда на ал. 2 и ал. 3. Съгласно чл.126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС извън случаите по ал. 2 грешки се поправят, когато лицето писмено уведоми компетентния орган по приходите, който предприема действия за промяна на задължението на лицето за съответния данъчен период- при неправилно отразени в отчетните регистри документи.

В случая видно от доказателствата по делото дружеството е подало уведомление на ТД на НАП С. по чл.126, ал. 2, т. 3 от ЗДДС на 12.01.2012 г., като органът по приходите е отказал да коригира резултатите за посочените данъчни периоди съгласно протокол № 1200363 от 26.01.2012 г. Няма данни така цитираният протокол да е бил обжалван.

Следователно, обосновано проверяващите достигат до извода за неоснователност на искането за прихващане или възстановяване, след като за посочените данъчни периоди – м.12.2009 г., м.06. и м.07.2010 г. за установяване на задълженията на [фирма] по ЗДДС вече е извършена ревизия и са налице влезли в сила ревизионни актове. Недопустимо е след приключване на конкретно ревизионно производство с влязъл в сила ревизионен акт дадено лице да упражнява правото си да коригира грешки при декларирането по реда на чл. 126, ал. 3 от ЗДДС, тъй като би се стигнало до засягане на стабилността на издадените ревизионни актове и до нарушаване на принципа на данъчния неутралитет. Следователно, проверяваното лице е било длъжно да организира защитата си срещу съставените РА относно посочените периоди или в рамките на висящите ревизионни производства да отправи уведомление по реда на чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС. Нормата на чл. 126, ал. 3 от ЗДДС следва да се тълкува във връзка с чл. 72 от ЗДДС, който определя преклузивен срок, в който дадено лице може да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит. Това означава, че коригирането на грешки при декларирането не може да бъде осъществявано неопределено във времето. Нормата на чл. 126, ал.3 от ЗДДС следва да се разглежда и тълкува с оглед ал. 2 и ал. 1 от чл. 126 от ЗДДС. В чл.126, ал. 2 са уредени случаите при коригиране на грешки, установени до изтичане на срока за подаване на СД, а чл.126, ал. 3 от ЗДДС използва израза „извън случаите по ал. 2”, което в никакъв случай не означава неограничено във времето.

С оглед на изложеното съдът не споделя твърдението на жалбоподателя за спазване на разпоредбите на чл. 73 а и чл. 126, ал. 2, т. 3 от ЗДДС и за неприложимост на чл. 133 и чл. 134 от ДОПК. Обжалваният протокол, с който е отхвърлено искането на [фирма] за прихващане или възстановяване на ДДС в размер на 22 920,90 лева, е издаден при правилно прилагане на материалния закон

По така изложените съображения жалбата на [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на ответната страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 908,41 (деветстотин и осем лева и четиридесет и една стотинки) лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], представлявано от адв. Е. Д. срещу протокол № 1201091 от 09.03.2012 г., издаден от Р. Т. Д. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., дирекция „СДО”, потвърден с решение № 1563 от 29.06.2012 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”- [населено място].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 908, 41 (деветстотин и осем лева и четиридесет и една стотинки) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: